

JEŽÍŠ KRISTUS – BŮH A ČLOVĚK

Žil Ježíš Kristus opravdu na této zemi? Nebo je to jen pohádka? A jestliže žil, byl to skutečně Boží Syn, anebo byl jen obyčejným člověkem? Nad těmito otázkami se můžeme teď zamyslet.

HISTORICKÁ EXISTENCE JEŽÍŠE KRISTA

Zde nám mohou pomoci historická svědectví lidí, kteří žili v Kristově době, anebo alespoň krátký čas potom. Těch svědectví sice není mnoho, nicméně je jich dostatečný počet k tomu, aby nám bezpečně potvrdila, že Ježíš Kristus opravdu žil na této zemi.

Proč těch svědectví není vyšší počet? Bude potřeba si uvědomit, že na přelomu našeho letopočtu ještě neexistovaly noviny, rozhlas, televize, internet... Existoval sice papyrus, ale ten byl vzácný. A lidí, kteří byli gramotní, také nebylo mnoho. A proto se zaznamenávala nanejvýš umělecká, filozofická a dějepisná fakta o významných lidech.

Svědectví pohanů:

Uvědomme si tehdejší politické poměry: Židovský národ byl okupován Římany. A proto mezi těmito dvěma národy byla oboustranná nenávisť. Proč připomínat tuto okolnost? Ježíš byl Žid, a proto Římanům nemohlo na Kristu nijak záležet. A přece i oni o něm mluví.

Svědectví o Ježíšově životě a díle vydal císařský legát **Plinius**, dále historik **Tacitus**, římský spisovatel **Suetonius**, císař **Hadrián**,... Mnohé ze zachovaných vět se ostře staví proti Ježíšovi. Mnozí z tehdejších Římanů by jistě byli nejraději, kdyby Ježíš ani neexistoval. Přesto však s naprostou samozřejmostí o něm mluví jako o historické osobě.

Svědectví židů:

I u židů nacházíme svědectví o historičnosti Ježíše Krista. Především **Josef Flávius**, i když nebyl křesťanem, v Židovských starožitnostech píše o této osobnosti.

Svědectví křesťanů:

Samozřejmě nejbohatší jsou svědectví těch, kteří Krista uznávali za svého Pána. Především se jedná o evangelisty a pak také o apoštoly, kteří s Ježíšem chodili po Palestině a byli svědky jeho slov a činů. Hlavně v **evangeliích**, v **listech sv. Petra a Pavla a dalších apoštolů** nacházíme spoustu autentických zpráv o Ježíšových slovech a činech. Po apoštolech následují svědectví církevních Otců a spisovatelů 1. - 3. století. Patří mezi ně mimo jiné: **Klement Římský**,

Tertulián, Origenes, Eusebius, Ignác z Antiochie, Polykarp ze Smyrny, Klement Alexandrijský,.....

Závěrem této části je možno říci, že život málokteré osoby z doby před 2000 lety je doložen tak četnými a výstižnými svědectvími, jako je doložen život Ježíše Krista. **Ježíš Kristus tedy skutečně žil.** Dnes už o tom nepochybují ani mnozí ateisté. Historická existence Ježíše Krista na této zemi tedy není záležitostí víry, ale historie a dějepisu.

JEŽÍŠ KRISTUS JE BOŽÍ SYN

Je Ježíš opravdu Božím Synem? To je rozhodující otázka. Spolu s ní stojí a padá naše víra.

Jestliže dějiny jej tak často vzpomínají, jistě musel vykonat něco takového, čím se do dějin zapsal. A nejen že ho dějiny vzpomínají. Dějiny se dokonce dělí na dobu před Kristem a po Kristu!

I zde zůstaneme věrni metodě pozorování účinků a hledání příčin. Jestliže najdeme účinky, které způsobil Ježíš a které převyšují všechny lidské schopnosti, pak musíme říci, že Kristus je někdo více než jen člověk: bytost božského původu. Zastavíme se u čtyř lidsky nepochopitelných účinků, které skutečně převyšují schopnosti lidského tvora.

1/ Prudké rozšíření a trvání křesťanství, které přetvářelo morálku lidí.

Po Kristově smrti se malá skupinka jeho apoštolů a učedníků rozprchla. Ale již krátce po seslání Ducha svatého - po Petrově kázání - přijímá křest nejprve 3000 lidí, pak další 2000 a denně tento počet roste. Po smrti apoštolů počet věřících tak prudce vzrostl, že se o tom zmiňovali nejen křesťanští, ale i pohanští spisovatelé. **Tertulián píše: "Naplnili jsme vaše města, ostrovy, pevnosti, císařský palác, senát, fórum. Jsme všude."**

Kdo si myslí, že to křesťané zveličovali, ať si poslechne pohany: Kolem r. 65 si stěžuje filozof **Seneca: "Toto plémě křesťanů je už všude."** Tacitus mluví o nespočetném množství křesťanů, kteří byli odsouzeni na smrt pro svou víru v Krista. **Plinius ml. oznamuje císaři Trajánovi: "Tato nakažlivá pověra (tj. křesťanská nauka) se rozšířila již po městech a vesnicích a získala si množství lidí každého věku a stavu."** Nejen mezi chudými, ale také mezi bohatými, císařskými úředníky, na císařském dvoře... Křesťanství přijímali muži i ženy všech stavů (dokonce i císařské manželky!), mládež i malé děti - a to nikterak formálně, ale opravdu živě - se všim všudy. Často pro svou víru podstupovali i kruté pronásledování a mučení. Křesťanství bylo krvavě pronásledováno, ale přesto se nevídanou rychlostí šířilo nejen po Římské říši,

ale i za jejími hranicemi. Sv. Irenej píše, že křesťanská společenství jsou známá již v Germanii, Španělsku, Galii, Orientě, Egyptě, Lybii,.....Kolem r. 300 asi z padesáti milionů obyvatel Římské říše bylo sedm milionů (!) křesťanů.

2/ Svědectví Ježíšových proroctví.

Ježíš předpověděl svou smrt, vzkříšení i nanebevstoupení, seslání Ducha Svatého, Jidášovu zradu i Petrovo zapření. Předpověděl také zničení jeruzalémského chrámu a pronásledování i vzrůst církve. To vše se plnilo.

3/ Svědectví Ježíšových zázraků.

Zázraky jsou vedle Kristových výroků nejmarkantnějším potvrzením jeho božství. Někteří lidé však dnes vznášejí námitky, že leccos se dá vysvětlit i přirozeným rozumem. Jenže:

Pouhý úkon lidské vůle není nikdy schopen v okamžiku utišit mořskou bouři. Jak vysvětlit náhlé rozmnožení hmoty tak, že se pěti chleby a několika rybami nasýtilo přes 5000 lidí?! Také žádná lidská kletba není schopna způsobit okamžité uschnutí stromu i s kořeny. Když Ježíš uzdravoval, mělo to okamžitý, dokonalý a trvalý účinek. Jak lze ale takto v okamžiku uzdravit třeba malomocenství, kdy člověk už doslova hnil zaživa? A především: Jak lze přirozenými silami křísit mrtvé?

4/ Svědectví Ježíšova zmrtvýchvstání.

Jde o Ježíšův největší zázrak. Učedníci jej viděli skutečně mrtvého na kříži (s probodeným srdcem) a pak jej viděli znovu živého. A nejen viděli, mohli si na něj dokonce sáhnout.

Vidíme tedy, že existuje bezpočet Ježíšových skutků, které převyšují všechny lidské schopnosti. Z toho vyplývá, že **Ježíš nebyl jen pouhým člověkem!**

A nemohli si apoštolové a evangelisté všechny ty předpovědi a zázraky vymyslet? Mohli! Ale život by za to nepoložili. Možná by za své výmysly život položil nějaký jednotlivý pomatenec anebo třeba všichni najednou při nějaké davové záležitosti. Když ale uvážíme, že kromě apoštola Jana, který byl také mučen a byl ve vyhnanství, a kromě zrádce Jidáše všichni apoštolové zemřeli mučednickou smrtí – a to v různou dobu a na různých místech, o něčem to svědčí. Za své výmysly by život nepoložili. Ale oni věděli, že to, o čem kázali a psali, zažili. Ježíšovo božství tak dosvědčili nejen inkoustem, ale i svou krví.

CÍRKEV

Ukázali jsme si, že Ježíš je skutečný Bůh a člověk. Můžeme mu tedy věřit. Můžeme věřit každému jeho slovu. Ale **musíme uznávat i církev?** Máme věřit tomu, co církev učí? Máme ji poslouchat? Odpověď je jednoznačná: ANO. Proč? Protože ji založil Ježíš. On sám ji chtěl. On sám je její hlavou, on sám ji vede.

PROČ PRÁVĚ CÍRKEV KATOLICKÁ?

Někdo může namítnout: Ale která církev je ta pravá? Jak můžeme mít jistotu, že je to právě ta katolická?

Nejprve si uvědomme, co znamená slovo "katolická". To slovo pochází z řečtiny. **Katolická = všeobecná, univerzální**, tedy otevřená všem lidem z celého světa bez ohledu na jejich rasu, národnost či postavení. Ježíš neřekl, že založí CÍRKVE, ale CÍRKEV! A to skutečně učinil. Petra ustanovil její hlavou a on sám se zaručil, že ji povede.

Mt 16, 18-19: "Ty jsi Petr - Skála, na té skále zbuduji svou církev a pekelné brány ji nepřemohou. Tobě dám klíče nebeského království. Co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi, co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi."

Mt 28,20: "Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto světa."

Lk 10,16: "Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá."

Vidíme tedy, že hlas církve je hlasem samotného Boha. Bůh stojí za autoritou papeže i celé církve. A že se v životě církevních představených v dějinách vyskytovaly chyby i závažná zla? Ježíš stojí za naukou církve, ne za osobním životem jejich představitelů. Jestli někdo hlásal Kristovu nauku, ale podle ní sám nežil, to si bude muset zodpovědět před Božím soudem. Ovšem nauka víry a mravů zůstala neporušená. Za tím stojí Kristus.

HIERARCHIE V CÍRKVI

- ❖ biskupové (první z nich je papež)
- ❖ kněží
- ❖ jáhnové
- ❖ laici (muži, ženy i děti)

Nejde o posty na žebříčku církevní slávy. Čím výše zde člověk stojí, tím náročnější a zodpovědnější **službu** zastává.

Toto je tedy katolická církev. Je to jediná křesťanská církev, jejíž dějiny sahají až do doby Ježíšovy. Všechny ostatní křesťanské církve vznikly později. Katolická církev pod vedením papeže a sboru biskupů, jejichž autoritu Bůh potvrdil (viz výše uvedené úryvky), uchovává poklad víry neporušený. My – lidé 21. století – máme stejnou víru, jakou měli naši předkové i první křesťané. U ostatních církví se to v plnosti říci nedá.

CO JE TO CÍRKEV?

Na závěr ještě jednu otázku: Co je to vlastně ta církev? **Je to společenství Božího lidu.** Církev není struktura kolem nás. **Církev tvoříme my!** Je to svatá církev, protože její hlavou je Ježíš - a ten je svatý. A je také hříšná a potřebuje očišťování a pokání, protože ji tvoříme my – hříšní lidé. Jde o to, aby tato církev byla svatá i ve svých jednotlivých údech. Hodně bude záležet na nás, jaký obraz církve podáme dnešnímu světu.....

Myšlenky Notkera Wolfa k našemu zamyšlení:

VYSTOUPIT Z CÍRKVE?

Jedna mladá žena, moje známá, mi před nějakým časem napsala, že je naštvaná na Řím a na papeže a že už má dost i zklamání ze svého faráře. A že vystoupila z církve. Co jsem jí na to měl odepsat?

Ano, někteří církve opouštějí. A všichni pro to mají důvody. Mnozí odcházejí z přesvědčení. Považují Boha za iluzi a už nechtějí slyšet nic o útěše, milosti a vykoupení. Jiní se domnívají, že mohou věřit v Boha i bez toho, že by byli členy církve. A mnozí se k církvi obracejí zády, protože jsou zklamaní farářem a politikou církve. Tak jako tato moje známá. Všechny tyto důvody mi připadají velmi vážné. Mohli bychom si ale opravdu ulehčeně vydechnout, kdyby už neexistovala křesťanská církev?

Jen si to představme: Žádný papež, žádný biskup a žádný farář už by nestavěl poselství lásky k bližnímu proti bubnové palbě reklamy a uctívání úspěchu. Nikdo už by otevřeně neřekl, jak se člověk stává vratkým a nemá se čeho přidržet, jestliže se zabývá jenom sám sebou. A nikdo by nám už nepřipomínal, že jsme všichni byli stvořeni k obrazu Božímu a že lidský život je proto nedotknutelný a posvátný. Dařilo by se nám pak lépe?

Té mladé ženě jsem tedy odepsal, že ji naprosto chápu. Pokud by byl hněv nad církví důvodem k odchodu z církve, tak bych ovšem už sám musel dávno vystoupit. Také mně leccos vadí. Ale moje víra není závislá na lidech a jejich úzkoprsosti. Na to je pro mě příliš cenná. Kvůli žádnému hněvu na světě bych neopustil společenství svých řádových sester a bratří v modlitbě a nevzdal bych se prožívání Boží přítomnosti v kruhu věřících během mše svaté.

A těší mě, že podobně smýšlí stále více lidí, a po letech náboženské lhostejnosti se znovu vracejí do církve. Mnozí proto, že založili rodinu a chtějí dát svým dětem duchovní domov. Jiní proto, že potřebují místo ztišení. Nebo proto, že je znovu začalo zajímat, co vlastně řekl Ježíš. Anebo proto, že se chtějí distancovat od světa, který spatřuje štěstí už jen v konzumu a v zábavě. Moje známá už se mimochodem k těmto lidem mezitím také připojila. Také ona se znovu vrátila do církve. Je dobře, že jsem tehdy nerezignoval...